

text: **Lk 15, 11-32** „*Bůh jako milující Otec*“

Pána Boha nikdo z nás neviděl. A přesto si Ho každý nějak představujeme. Někdo vidí Boha jako laskavého dědečka. Někdo jiný si Ho představuje jako zlého tyrana. Někdo další přistupuje k Bohu jako k milujícímu otci. Odkud se berou tak odlišné představy v našem srdci? Do značné míry to souvisí s tím, jaké zkušenosti jsme udělali v dětství se svými vlastními otci, rodiči a jinými autoritami. Máme podvědomý sklon spojovat s představou Boha-Otce pocity a dojmy, které jsme udělali s pozemskými otci. Proto je mezi lidmi tolik zmatku a nedorozumění, když slyší o Pánu Bohu. – Každý si Ho představuje po svém! Který obraz z těch zmíněných tří nejlépe odpovídá skutečnosti? Dědeček-tyran-otec? Ten třetí. Proč? Protože tak o něm mluví Bible, Pán Ježíš Kristus.

1. Bůh jako milující Otec

Bůh je náš Otec - to je jedna z nejkrásnějších pravd, kterou v Bibli najdeme! Pán Ježíš tento obraz vykresluje ve známém příběhu o marnotratném synu a milujícím otci. Dnes budeme mluvit o tom otci. – **Otcova láska** z Ježíšova podobenství se projevila nejdříve v tom, že svého syna vychovával a připravoval na život podle Božích zásad. Věděl, co je pro jeho syna nejlepší. Ale když se syn rozhodl odejít z domova, nebránil mu v tom. Otec věděl, že to sebou přinese určitá rizika a že to bude znamenat pro jeho syna nebezpečí, ale přesto ho nechal odejít. Tuto svobodu poskytl synovi ne proto, že s ním souhlasil, ale *proto, že ho miloval*. Po léta ho vychovával, vyučoval ho moudrosti Božího zákona, ukazoval mu cestu, po které by měl jít. Od synova narození rozvíjel s ním přátelství. Ale na důležité životní křižovatce se nesnažil si vzájemný vztah vynutit. Byl natolik moudrý, že se rozhodl čekat, až jeho syn bude o tento vztah sám stát. - Není to jednoduché pro otce a matky, pro křesťanské rodiče, aby takto uvažovali, aby postupovali jako otec z biblického příběhu. Ale je to příklad, nad kterým se máme zamyslet. Otec z Ježíšova podobenství věděl, že když donutí syna zůstat proti jeho vůli doma, získá sice jeho vnější poddanost, ale bude to bez osobního, hlubokého vztahu... Takový je **obraz Božího jednání**. Pán Bůh se rozhodl ponechat lidem svobodu v jejich rozhodování. Náš Bůh si nepřeje neosobní vztah, formální náboženství, povrchní, vynucenou oddanost. Pánu Bohu záleží na tom, abychom Mu svěřili svůj život dobrovolně, abychom Mu důvěřovali, milovali Ho a rádi poslouchali. Proto nás nechává chodit našimi cestami a čeká na naše návraty, na chvíle, kdy začneme stát o Jeho pomoc, o vztah s Ním, o Jeho odpuštění a Jeho vedení. I když je to dost často za cenu osobních krizí a těžkých životních zkušeností, Pán Bůh jedná jako takový milující otec a čeká.

2. Bůh jako čekající Otec

Otcovská láska se dále projevuje v tom, že otec svého syna denně *vyhlíží*. Mladší syn z našeho příběhu si užíval života bez zábran a podle chuti tak dlouho, dokud mu stačily peníze. Když utratil dědictví, byl najednou bez kamarádů a sám. Jeho osobní situace se zhoršila také tím, že musel kvůli obživě začít pracovat a skončil bídě u prasat... Jde do sebe. Samota a nouze ho vedou k přemýšlení o životě. Nemohl si nevzpomenout na domov, na otce. **Nezapomněl** na to nejdůležitější: **na otcovu lásku**. Věděl, že ho stále miluje. Když si uvědomil, jak byl nerozumný, rozhodl se, že se vrátí. Otcova láska, jistota otcovské lásky je tím hlavním motivem, který vede zkrachovalého syna k návratu. Teprve v *hluboké krizi si syn uvědomuje hodnotu otcova vztahu*. Musel projít tím, čím prošel, aby poznal, co má v životě opravdovou cenu, na co se může spolehnout, jak je důležité (naučit se) žít moudře a užitečně.... Také v tom máme vidět něco z charakteristiky Božího jednání. Pán Bůh je jako takový trpělivý a čekající otec, který vyhlíží návraty svých dětí. Ať je tvůj problém jakýkoliv, Pán Bůh na tebe čeká. On se chce smilovat, odpustit, proměnit srdce. Pán Bůh je připraven přijmout kohokoliv z nás. Přijmout a odpustit naši vinu.

3. Bůh jako odpouštějící Otec

Dalším projevem opravdové otcovské lásky je to, že otec svého syna doma s radostí přijímá, neodsuzuje ho za jeho lumpárny a všechno mu odpouští. To je něco úžasného! To nedokáže každý otec. To dokáže jen *milující* otec! To přijetí a odpuštění je zpečetěno rodinnou slavností. Otec nečeká na svého syna se škodolibou radostí, aby se mu vysmíval, aby mu něco vyčítal. Otec čeká s láskou v srdci a připraven kdykoliv odpustit. - To je další hluboká potřeba našeho nitra: přijetí a odpuštění. - Kolik nechtěných dětí prožívá bolest a zklamání z rodičovského odmítnutí! V knižičce „*Boží otcovské srdce*“ (F. McClung, str.19) je zmínka o dívce, která se velice trápila tím, že není chlapec, protože její otec chtěl chlapce. Dostala chlapecké jméno, snažila se být jako chlapec, aby se otci zalíbila, ale její snaha byla marná. Nosila v sobě citové zranění způsobené otcovým odmítnutím. Z našeho příběhu je jasné, že syn si otcovo odpuštění ničím nezasloužil. Jaká je to úleva, když můžeme přijímat odpuštění jako dar, jako milost, ne jako odměnu. Kolik jsme si toho už v životě užili, kdy jsme se snažili zalíbit svým rodičům, vyhovět jejich požadavkům, získat jejich pozornost! Kolik je z toho skrytých bolestí. - Dnešní vyprávění je pohledem do Božího srdce. Učí nás znát Boha jako milujícího otce, který je připraven přijímat své děti a odpouštět marnotratným synům a dcerám jejich pády. Pán Bůh je jako ten otec: *odpouští* ne proto, že musí, ne proto, že si to někdo zaslouží, ale *proto, že miluje*. - Pro někoho je obraz Boha jako otce nepřijatelný, protože si nese z dětství mnoho bolestí a zranění. Nemá dobré zkušenosti s vlastním otcem. Není proto divu, že tolik lidí má pokřivený pohled na Boha. Vidí jej optikou svých vlastních trápení. Pokud byly tyto zkušenosti těžké, vytváří to v jejich srdcích nesprávný obraz Boha a brání jim to v tom, aby zaujali k Němu správný vztah. - Žel že je to někdy také problém křesťanů, že neznají Boha jako milujícího Otce, nejsou schopni Ho takto plně přijímat a okrádají se tak o radost a posilu z Božího přijetí, z Jeho velkého a dokonalého odpuštění.

4. Boží odpouštějící láska je tu také pro nás

Mám za to, že jako věřící lidé posloucháme známý příběh z určitého odstupu. Máme dojem, že návrat ztraceného syna už máme za sebou, že to není náš problém. Ale není to tak docela pravda. Potřebujeme vědět, že jako věřící lidé jsme hříšníky, chybujícími lidmi, kteří žijí z Boží milosti. Denně potřebujeme prožívat Boží lásku, Boží odpuštění a Boží nové přijetí. Boží pozornost a Boží náklonnost si nemůžeme nijak zasloužit. Pán Bůh nás miluje jako své děti a chce nám odpouštět a pomáhat nám. - On nepotřebuje, abychom Mu dokazovali, jak jsme dobrými křesťany. On se z toho raduje tam, kde je to pravda. A naopak je Mu smutno tam, kde je to přetvářka. Před Pánem Bohem si nemusíme na nic hrát. Buďme upřímní, opravdoví... Ale možná chce Pán Bůh někomu z nás ukázat, že určitou brzdou našeho života je to, že jsme my sami ještě neodpustili svému otci jeho tvrdost, rodičům jejich nezájem, přísnost nebo odmítnutí... Takové skryté bolesti ovlivňují náš vztah k Bohu a my se Mu nedokážeme beze zbytku svěřit. - Pán Ježíš nám říká, že náš Bůh je jiný, On je dokonalý Otec. On miluje, On je trpělivý, On je velkorysý, On je laskavý, spravedlivý... Jako takového Ho můžeme poznat přijmout a také Ho z celého srdce milovat... Všichni jsme dnes znovu pozváni k Bohu jako tomu milujícímu, čekajícímu a odpouštějícímu Otci. Každý z nás se má odkud vracet - využijme příležitost, kterou k tomu máme. - *Evangelium* vypráví ještě jiný příběh o Otci a Synovi. Je to ten příběh, ve kterém Bůh-Otec posílá svého Syna Ježíše Krista na tento svět. Posílá Ho s tím úkolem, aby nás přivedl zpátky k Němu, domů. Posílá Ho za lidmi s tou vzácnou zprávou, že je Bůh miluje, že na ně čeká a že má pro ně nový život. A právě poslušnost a oddanost Božího Syna, Jeho smrt na našem místě a kvůli nám umožňuje návraty do Boží otcovské náruče a do Boží uzdravující blízkosti. Děkuje Bohu za Jeho lásku! Radujme se z Boží lásky .

(Praha - 9.3.2006 - B. Kaleta)